

Bestræbelser byder altsaa Lønningsudvalget sig til. Her maa jeg maaske have Lov til at bede det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klause) i sin Egenskab af Formand for Finansudvalget være opmærksom paa, at ikke nye Lønninger paa Finansloven kommer til at staa som en Barre paa tværs af dette Formaals, saaledes som det tidligere er sket. Under første Behandling af Fiskerikontrol-Lønningsloven i Fjor, som Lønningsudvalget omkalfatrede netop ud fra dette Synspunkt, har jeg fremført grelle Eksempler paa saadanne Barrer.

Saa endnu kun to Ord om selve Indholdet af dette Lovforslag. Jeg har ikke opdaget noget deri, som staar i Strid med de gældende Lønningsatser. Tværtimod adskiller Forslaget sig i den Henseende fordelagtigt fra de Skikkelser, hvori det tidligere har været fremsat — men de var ganske vist ogsaa temmelig fæle. Den Gruppe, jeg tilhører her i Tinget, vil derfor utvivlsomt være med til at fremme dette Lovforslag ikke blot paa Grund af vor almindelige Stilling til den højtærede Handelsminister, men ogsaa paa Grund af selve Forslagets Form og Indhold.

Christian Rasmussen: Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i det forelagte Lovforslag, idet jeg ikke tvivler om, at det er nødvendigt at lovgive paa dette Omraade, og at man vistnok i Almindelighed har truffet det rette i de Lønningsatser, der her er foreslaaede. Jeg vil kun give min Tilslutning til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Nykøbing paa Mors (Markvorsen) og ikke mindst fra den sidste ærede Taler, gaaende ud paa, at man lader Lønningsudvalget faa et Ord med i Laget, naar der skal lovgives om Lønningsforhold for en større eller mindre Klasse Tjenestemænd. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) nævnede, at vi havde haft en hel Del Fornøjelse af, at Lønningsudvalget har faaet Ret til at give sine Raad med Hensyn til forskellige Lønningslove. Jeg tror, at Fornøjelsen kan blive endnu større, om man ad den Vej kan faa netop den Ensartethed ind i Lønningerne, som vi sikkert alle tilstræber. Men det fordrer naturligvis, at alle de Udvalg, som under en eller anden Form faar med Lønnings- eller Pensionsregler for Tjenestemænd at gøre, henvender sig til Lønningsudvalget og spørger, hvorledes man der i lignende Tilfælde har stillet sig.

Man kan jo se, hvor galt man kan

komme af Sted. Der findes paa Finansloven for indeværende Aar en Anmærkning vedrørende en stor Klasse af Tjenestemænd her i Landet, gaaende ud paa, at de under visse nærmere Betingelser kan faa deres Pensioner forhøjet. Nu kan jeg meget vel unde den paagældende Klasse af Tjenestemænd en saadan Pensionsforhøjelse, men Forholdet er, at der findes Mængder af andre Tjenestemænd her i Landet, som med lige saa stor og for adskilliges Vedkommende med endnu større Ret kan stille de samme Krav, og det vil komme til at koste Statskassen adskillige Millioner om Aaret, hvis de skal gennemføres. Nu ved jeg ikke, om man har Lyst til at gøre det, men jeg tror, at hvis man var kommet til Lønningsudvalget med den Sag i Fjor, forinden den gled ind paa Finansloven, vilde dette have gjort opmærksom paa de Konsekvenser, denne Anmærkning kan faa, og saa er det jo muligt, at der var blevet forhandlet om en samlet Optræden overfor Tjenestemænd, der stod i lignende eller endnu daarligere Stillinger end den Klasse, jeg her tænker paa. Det er jo muligt, at man saa havde bragt hele dette Spørgsmaal ud af Verden. Nu kan vi vente, at en skønne Dag de Underofficerer, der er afskedigede efter mange Aars Tjeneste med en Pension af 300 Kr. om Aaret, vil komme og sige som saa: Naar de øvrige kan faa Pensionsforhøjelse, de, der dog har Pensioner, der er omtrent dobbelt eller mer end dobbelt saa høje som vore, maa vi vel ogsaa kunne faa Forhøjelse. Der er Tjenestemænd — saa vidt jeg erindrer under Fiskerikontrollen, under Fyrd og Vagervæsenet og en hel Mængde andre —, som med samme Ret kan sige: Vi maa have en højere Pension. Men nu har vi her i Tinget — der er vel ikke stemt over det, det er sket stiltiende — taget den Beslutning, at naar en Pension var tilstaaet en Mand, er den Sag ude af Verden, og afdøde Finansminister Lassen understregede, da han forelagde Lønningsloven i 1907, meget stærkt netop dette, at Pensionsforhøjelser kunde der ikke være Tale om at give. Naar en Mand havde faaet en Pension, der svarede til hans Lønning, var det offentlige, Staten, Samfundet færdig med ham. Men skal vi ind paa at yde Pensionsforhøjelser til Tjenestemænd, som er afgaaede under de gamle Lønningslove, saa maa Retten være ens for alle, saa maa vi tage Konsekvenserne, som i det Tilfælde, jeg nævnede her, som sagt vil betyde nogle Millioner Kroners Udgift om Aaret.